

Irene Diet: Elmélkedés a jelenlegi történelemmel kapcsolatban

(megjelent a „**Der Europäer**“ c. folyóirat Jg.25/Nr.4 Február 2021-i számában a „Miféle valóság?“ rovatban - fordítás: Kováts-H. Barna-)

2020 Karácsonyának első napján beoltották a 101 éves E.K.-t, -egy idősotthon lakóját Halberstadtban-, az első embert Németországban, egy új, sietősen előállított mRNA oltóanyaggal. Az oltások megkezdése ezáltal a tervezettnél egy nappal korábban történt. A beoltást higgadtan viselte el, mosolyogva az orr-szájmaszk mögött - olvashatjuk a sajtóban. A mellékelt fényképen egy szürke takaróba burkolt nő látható tolókocsiban, fáradt tekintetét elfordítva az őt beoltóktól. Vajon tudja-e, hogy éppen mi történik vele? Ez a kérdés vetődik fel a fényképet nézőben, akinek ezenkívül az a benyomása támad, hogy a lefényképezett jelenet, a korona-krízisben megmutatkozó lényegét ábrázolja.

Egy nagyon idős nénit beoltanak egy betegség ellen, amelyben esetleg meg is halhat. Viszont nem ismert, hogy a teljesen újfajta oltóanyag esetleg nem a halálát szünteti-e, mert a mellékhatásai még messzemenően ismeretlenek. Az oltások megkezdése közvetlenül Karácsonyra esik és valódi „Karácsonyi Csodá“-nak számít. Ezzel pedig 2020 Húsvétjához kapcsolódik, amikor a világtörténelemben először lemondták a húsvéti miséket, és mise helyett a multimilliomos és a tömeges beoltás szószólója, Bill Gates kapott egy 15 perces fellépést az első programban (német televízióban -A ford.).¹ Amilyen gyorsan csak lehet, és annyi embert, amennyit csak lehet, be kell oltani, és ezt annak ellenére, hogy a „koronának“ nevezett betegség Németországban viszonylag kevés áldozatot követelt. Az oltás a legnagyobb sietséggel „elővarázsolt“ mentőövnek számít egy olyan történésben, amely semmiféle mentést nem igényel. Helyesebben: ami mentést igényel, viszont egy egészen másféle mentést.

Izolálás mint halál-folyamat

Az úgynevezett „korona-krízis“ előrehaladtával, egyre tisztábban rajzolódnak ki annak bizonyos jellemvonásai, egy nem fizikai-érzéki természetű folyamat megnyilatkozásaként. Valami alapvetően lényeges nyomul előtérbe, és szeretné magára vonni a figyelmünket. E cikkben arra teszek kísérletet, hogy a jelenlegi történésekről olyan képet fessek, ami véleményem szerint, jobban megközelíti a valóságot, mint azok az elemzések, amelyek kizárólag a politikai, társadalmi vagy orvosi háttérnek és folyamatoknak szentelnek figyelmet. A jelenség legfontosabb jellemzőit, ami 2020 márciusa óta átvette a világtörténelem felett az uralmat, az alábbiakban szeretném vázolni. (Jelen kísérlet tökéletlenségével persze teljesen tisztában vagyok.)

Egyetlen tényező -egy kórokozó által kiváltott betegség, amely halálos is lehet- kerül előtérbe, függetlenül a környezettől, ahol megjelenik, és elkülönítve a környezetétől. A jelenlegi krízis folyamán nincsenek tekintettel, sem kiterjedt népcsoportok egyre fenyegetőbbé váló anyagi elszegényedésére (mára már kb. plusz 130 millió akut éhező emberrel számolnak!), sem az elszegényedés lelki következményeire, illetve a hónapokig tartó elszigeteltségből fakadó következményekre, sem pedig a magukra hagyott idősök vagy az otthoni erőszaknak kiszolgáltatott nők és gyerekek szenvedéseire, és így tovább. Hasonlóan csekély szerepet játszik minden más betegség, mint pl. az influenza, amely úgy látszik eltűnt a koronavírus megjelenése óta, a többi beteg elhalasztott kezelése és műtétje, a sokasodó depressziók, sőt az izoláció és az elszegényedés következtében előforduló öngyilkosságok is.

A korona-jelenség alapja egy erősen izoláló és elaprózó erő, amely a lezárás (lockdown)-rendeletekben megteremti a maga társadalmi képét. A társadalmi távolságtartás (social

distancing) alapvetően azt jelenti, hogy az ember akaratlanul is halálos ellensége a többi embernek, mert úgy véljük, hogy a halált hozó vírus a levegőn szabadon, vagy tárgyakra tapadva egyikünkről a másikra terjedhet. A történés előrevetíti a mindenki háborúját mindenki ellen, és a „koronavírussal“ társadalmat átalakítóan jelenik meg a világszínpadon.

Ez, a korona-történéssel jelentkező, minden összefüggést elpusztító erő, egy extrém felnagyított vírus milliószeresen ábrázolt fotókonstrukciójában jelenik meg, ahol a vírus hamuszürke kövültként, veszélyes tüskékkel tüzdelve, 3D-képként várakozik egy egyébként üres, elsötétített mindenségben.² A kép a vírust többnyire egymagában ábrázolja; egyedül, izoláltan, az őt körülvevő összefüggésből egyszer s mindenkorra kihullva.

A Lélek halálbamerevedése

A figyelem a betegségre, mindenek előtt azonban a rettegett halálra irányul, az amit lát bénítóan hat rá. A történés környezete teljesen kiiktatódik, maga a történés megmerevedik a látomásban.

Ez a mozdulatlan rámeredés egyetlen pontra, amelyet kiválasztunk és sokszorosan felnagyítunk, nem képes sem a kibontakozást érzékelni, s még kevésbé képes arra, hogy valami étellel telítettet észleljen. Egy ilyen szemléletmód csak a vele azonosat képes meglátni: az egyeduralkodóként fellépő halált, amely az étellel minden kapcsolatát elvesztette. Ez az elképzelt halál aztán kifejti a bennerejlő sajátos erőt: és ezáltal megöli az élők cselekvőképességét. Ezzel az akarat, a halál belső lélekképe által, olyannyira megbénul, hogy a kép egyre inkább valósággá válik. A kezdetben csak rettegett halál azzal fenyeget, hogy a lélek halálává válik.

Egy ilyen, magát halálra ítélt lélek, csak olyan „óvintézkedések“ megteremtésére képes, amelyek a fenyegető fizikai, de különösen a lelki elmerevedés folyamatát felerősítik és meggyorsítják, ahelyett hogy azt hatálytalanítanák. Ide tartoznak a médiában naponta megjelenő nyilatkozatok és félelmet előidéző rémhírek, a művészet, kultúra és mozgás „betiltása“ a nyilvánosság számára, és mindenek előtt az emberek vehemensen megkövetelt elkülönítése, mindaz, amivel határt akarnak szabni egy vírusnak, amely válogatás nélkül és kérlelhetetlenül terjed emberről emberre, hogy halálos küldetését teljesítse.

A lelki megmerevedés, amely a jelenlegi történetet jellemzi, megmutatkozik abban a központi szerepben is, ami a fertőzések illetve az áldozatok számában, az intenzív osztályok betegágyainak statisztikáiban, és a jövőben várható halálos áldozatok matematikai extrapolációiban jut kifejezésre.

Számok sohasem képesek egy valóságos történetet megjeleníteni, mert alapvetően halott és absztrakt jellegük a figyelmet eltereli és elszigeteli a tulajdonképpeni, minőségi életfolyamatról. Ennek ellenére számok uralják a jelenlegi történetet, sőt, vonatkoztatási környezetükből kiszakítva és izoláltan jelentkezők. Az u.n. „fertőzöttséget mutató számokat“, amelyek a pozitív tesztek számán alapulnak, nem hasonlítják össze a tesztelték összességével; a meghaltak száma megkülönböztetés nélkül, „koronával“, illetve „koronában“ elhalálozottként szerepel (pedig a „koronával elhunyt“ adat, mindenek előtt arra a számtalan idős emberre vonatkozik, akiknél a koronavírusokat a halál folyamat kísérőiként mutatták ki); a „korona-áldozatok“ semmilyen összefüggésben sem jelennek meg az elmúlt évek során influenzában elhunytakkal, vagy a többi, nap mint nap elhalálozottal. Az extrapolációs számítások, amelyek a lezárásokért felelősek, a jövőbeli halálozásokat illetően tisztán matematikai jellegűek, és semmilyen összefüggésben nem állnak az élet valóságával

A valótlan „valóság“

A számítógépnek és más, a tényleges találkozás és tapasztalás pótlékául kikiáltott technikai eszköznek rohamosan növekvő szerepe, a megszokott társadalmi kapcsolataink megszűnésével összefüggésben, a jelen történés egy további lényeges rétegét tárja fel: A korona-krisisben egy nagyrészt tisztán virtuális jellegű „valósággal“ van dolgunk. Ez a virtuális „valóság“ 2020-ban átvette a világtörténés irányítását: a média és a mögötte álló erők határozzák meg a politikai, társadalmi és kulturális fejleményeket, és ez aztán átmenet nélkül nyúlik át minden egyes ember otthonába.

Ez a világszerte termelt virtuális „valóság“ már csak digitálisan van kapcsolatban alapjával a fizikai-érzéki valósággal, amelyről egyébként azt színleli, hogy képes azt megjeleníteni; önálló élete van, és ez egyre inkább és inkább eltávolodik az érzéki valóságtól. Egyre gyakrabban nem a fizikai-érzéki világot észleljük, hanem egy kitelepített „köztes részt“, ahol minden lehetséges, mivel nem kell alkalmazkodnia a valóság és a létezés törvényeihez. Csakhogy éppen itt fejleszt ki magának önálló életet az a lényiség, aki ezt a részt saját magának megteremtette és teremtőjeként uralja, illetve alakítja.³ Saját létezése úgy hat, hogy részéről ez új „valóságokat“ teremt. Mindez a „valóság“, noha kitalált és valótlan, olyan jelmezbe van burkolva, amelyik a valóság látszatát kelti.

A valótlan a valóság öltözkében jelenik meg, és ezért sokan vehemensen védelmezik. Ténylegesen viszont egyre inkább sorsdöntő visszasságokkal van dolgunk, és ezek egészen a beszédig terjednek. Így a korona betegséggel fertőzöttek a „pozitívak“, és aki a másikat kerüli és kitér előle, az „szociálisnak“, míg az emberi közelség utáni vágy „antiszociálisnak“ minősül. A teljesen újszerű mRNA-oltás, amelyet nagy sietséggel szinte a semmiből teremtettek elő és amelynek sem a középtávú még kevésbé a hosszútávú mellékhatásai nem ismertek, milliókat kell, hogy „megmentsen“. Művészet, kultúra és sport, mindaz, ami az életörömet és ezzel az egészséget szolgálja, ki van iktatva, miközben a fertőzést elősegítő és a légzést megnehezítő orr-és szájmaszkok szolgáltatják az „egészséget“, és így tovább.

A valóság mint belső lelki folyamat

Hosszú a lista és a jövőben, ez már előre látható, egyre hosszabb lesz. Valótlanság uralja a világtörténést, és tudni fogja a módját a terjeszkedésnek.

Ez a fejlemény viszont nincs egyedül; kíséri egy öt gátló jelenség.

A külső történésben rohamosan terjeszkedő látszatvalóságon keresztül nagyon finoman, de egyértelműen, egy eddig erősebben leplezett valóság válik átélhetővé: minden egyes ember lelki alkatának és összetevőjének a valósága. Ez a lelki valóság, a figyelmet ráirányítva, egyre tisztábban jelenik meg. A kriszis által nem közönséges módon megnő annak a lehetősége, hogy az ember a másikat éppúgy mint önmagát, az éppen adott fejlődési pillanatban megfigyelhesse.

Először ez a fejlődés is fájdalmas, mert mindenki oly módon szembesül saját át nem dolgozott és megváltást sürgető sötét oldalával, hogy ez elől többé képtelen kitérni. Várható, hogy a jelenség a kriszis folyamán, a továbbiakban még erősödni fog.

„Ha egyszer majd úgy látszik, mintha az Istenek eltűnnének, mintha itt sem lennének, mintha az emberiséget elhagyták volna, akkor az Istenek bölcsessége abban áll, hogy az emberek indíttatást kapjanak arra, hogy nyomatékkal keressék őket azokon a helyeken, ahová elrejtőztek, ne pedig eltűnésük és tétlenségük felett siránkozzanak.“⁴ Így nyilatkozott Rudolf Steiner 1923

június 17-én a Goetheanum leégéséről megemlékező egyik beszédében. Amit a jelenlegi krízisben átélünk, az egyezik ezzel, a Rudolf Steiner által említett „elhagyatottság-érzéssel“.

A „külső megmentésre“ irányuló reménykedés csírái éppoly gyorsan lesznek majd elfojtva, mint amilyen gyorsan megjelentek. Nem marad más hátra, mint hogy „*az Isteneket*“, nos „*azokon a helyeken*“ keressük, „*ahová elrejtőztek*“: a lélek legbelső mélységeiben, amelyet a külső katasztrófa mintegy felszínre hoz. Ezzel viszont megnyílik, ebben a megkerülhetlenné vált, magunkkal folytatott birkózásban a jövőnek az a bejárata is, amelyen keresztül a krízis-történet mintegy belülről kifelé átfordíthatóvá válik. Ez a jövőkapu a lelkileg tenni akaró, aki a valótlanság átélésében, ezáltal oly mértékben megerősödik, hogy önnön cselekvésében elkezd magát öntudattal észlelni.

Rudolf Steiner szövegei ebben a folyamatban a saját lényüknek megfelelő helyen található, és ezt mindenki, aki velük él egyre tisztábban ismerheti fel.

Megjegyzések

1 Bill Gates-el az interjú 2020 április 12-én, Húsvét szombatján volt: Video: Interview mit Bill Gates tagesschau.de (angol nyelven)

2 Már 2020 januárjában megbíztak az amerikai „Center for Disease Control and Prevention“ intézetből két „orvosi illusztrátort“ azzal, hogy alapozzák meg a koronavírus „identitását“, amennyiben megterveznek róla egy megfelelő képet. Így jött létre egy „beauty shot“, egy részletekben, felnagyított közelkép a vírusról. A lényeg az volt, hogy a vírus félelmetesen nézett ki és egyedül, izoláltnak lett bemutatva. A kép rövid idő alatt meghódította a világot és hónapokon keresztül uralta a médiát; talán alig van valaki, aki ne szembesült volna vele. Ez a kép uralkodó az emberiség altudatában: How C.D.C Illustrators Designed That Iconic Coronavirus Image -The New York Times (nytimes.com)

3 Ezt az okkult folyamatot Rudolf Steiner a „*nyolcadik szféra*“ megalapításának írja le, ami főleg Ahrimánra, akit Lucifer támogat, vezethető vissza. Itt egy „*a világmindenségben teljesen hamis dologról*“ van szó. Lásd főként az 1915 október 18-i és 19-i előadást (GA 254).

4 GA 259, 155.o. (A GA 254 és GA 259 magyarul még nem jelent meg – A ford.)

